

Интервю с Цвети, израснала в SOS грижа, а днес успешно реализирал се млад човек. Интервюто е част от кампанията ни с Nivea в подкрепа на младите хора от програмата ни „Начало на самостоятелен живот“

Здравей, Цвети! Представи ни се. На колко си години? С какво се занимаваш днес? Учиш ли? Работиш ли?

Здравейте, казвам се Цветелина. На 34 години съм и към днешна дата работя в един кол център.

Къде израсна? Какво беше детството ти? Каква е връзката ти с SOS Детски селища България?

Родена съм в Стара Загора, имам двама братя, които са по-малки от мен. Израснахме много бедно, живеехме в голяма мизерия. За мен и за по-малкия ми брат се грижеше баба ни Мария и дядо Коста. Те са глухонеми, а другото ми братче беше на село при другата ни баба Пенка. Не се виждахме често и ни липсваше.

Един ден ни казаха, че ще ни вземат и ще ни настанят в приемно семейство към SOS Детски селища България. Аз се разревах, молех ги да не ни взимат, но кой слуша децата? Пристигнахме в детското селище, едно райско място, и още със слизането ми от колата, пред 12та къща, една жена ни чакаше на прага – беше усмихната, а погледът ѝ беше изключително нежен. Тогава нещо вътре в мен ме

накара да отида при нея и още с първото „Здравей“ я нарекох „мамо“. Сякаш запълних някаква дупка, която е зеела в мен. И така животът ми започна наново в SOS семейството. Тогава бях на 11 години.

Разкажи ни за този нов живот в твоето SOS семейство? Колко деца бяхте?

Първо бяхме шестима - аз и двамата ми братя с още две сестри и техния брат. Най-хубавото нещо в SOS Детски селища е, че никога не разделят братята и сестрите. Те винаги са заедно, винаги са едно семейство. По-късно разбрах, че това е основен принцип на организацията. По-късно дойдоха и други деца, но аз вече бях навършила 15 години и заживях в SOS Младежките домове в София. Там си избрах училище и за нас се грижеха възпитатели, но връзката с SOS семейството си остана и до днес.

Разкажи ни някоя забавна случка от детството?

Забавните случки нямат край. Помня как едно лято ни заведоха на лагер в Калдонацо, Италия. Там имаше една водна пързалка. Аз не можех да плувам, но въпреки това от чисто любопитство се качих на нея. Тогава един италианец реши да ме бутне с думите „Или се давиш, или се учиш“ – и аз на шега, на майтап се научих 😊.

Поддържаш ли и днес контакт с твоето SOS семейство? С братята и сестрите ти?

Да, от време на време се чуваме, а по празниците и се виждаме.

Какво стана след 18? С какво искаше да се занимаваш? Да учиш? Някой помагаше ли ти? Как ти помагаше?

След като навърших 18 години, завърших доста курсове: компютърни, готварство, после започнах работа. Живеех на квартира и SOS Детски селища ми плащаха наема известно време, докато си стъпя на краката и стана по-самостоятелна. След няколко години реших да уча, но вече имах възможността сама да си плащам семестрите. Така завърших полувисше – банково дело за 3 години.

Каква е равносметката?

Не искам да се хваля, но научих много неща. Още когато бях в детското селище тренирах футбол, спортни танци (даже участвах в състезание в Дупница и спечелих второ място), пеене, театрални занимания, изкуство – занимавали сме се с толкова много неща. Честно казано, ако бях останала при баба и дядо, не знам дали щяхме да имаме тези възможности. Мисля, че станаха хора от нас!

Какво те вдъхновява?

Напоследък все повече и повече ми харесва да съм сред природата, да карам колело и да съм сред деца, обичам да се занимавам с деца.

Какво искаш напред?

Още едно дете !

Ти вече имаш собствено дете. Как го възпитаваш? Какво би искала за него?

Разбира се, като всяка майка и аз искам най-доброто за детето си. Опитвам се да го науча да уважава другите и да е добър с тях. Възпитанието се случва най-вече в семейството, защото именно майката и бащата са неговият пример.

Тази година SOS Детски селища България има юбилей – 30 години. Какво би пожелала на организацията.

Пожелавам им просто да продължат да дават шанс – втори шанс за едно по-добро детство. Също така пожелavam да продължат да подкрепят и младежите, докато си стъпят на краката, защото тогава е най-трудно и е много важно да знаеш, че има кой да ти подаде ръка.

Снимки: Владимир Карамазов